



1.800 fólk úr öllum landinum voru komin til samfélagsstevnu hessaferð

Heimins friður er ein hvørvisjón

Róttin til allan ófrið – bæði samfélagsligan og persónligan, liggur í hjarta menniskjans. Það er bara Guð sum kann veita okkum ein veruligan frið, segði John í Skemmuni

Millum talararnar sunnukvöldið, var John í Skemmuni úr Porkeri. Hann talaði um, hvussu trupult tað er hjá menniskjum at finna frið, og visti á tær politisku friðarroyndirnar, gjørdar verða um allan heim.

Vit eiga at hava stóra virðing fyri teimum, sum gera eitt stórt og ærligt arbeiði í hesum friðarroyndum. Tey seta ofta sitt egna liv í vága, og fleiri eru eisini deyð orsakað av royndum teirra at tryggja frið í londum og landanna millum. Vit sá tað tá Sadat varð myrður, og vit sá tað aftur nú, tá Rabin varð myrður.

Men stríðið gongst at fáa frið í lag, og hyggja vit í Biblíuna, so stendur har, at tað bara fer at eydnast einferð. Friðurin fer at valda í heilt stutta, og eftir tað fer nakað ræðuligt at henda.

Ófriður í hjortunum

Tað er óskiljandi frið mong, at so nógvur ófriður er í heiminum, men John í Skemmuni helt, at vit finna svarið uppá tað í Jákupsbrævi 4.1. Har stendur: «Hvadan kemur allur ófriðurin, og hvadan kemur alt stríðið tykkara millum? Koma tey ikki av girndum tykkara, sum berjast í limum tykkara?»

Ófriðurin er also ein hjartalastandur menniskjans. Ti er so ringt at fáa

frið í lag millum lond og fólkaslag.

Persónlig friðurin

John í Skemmuni vendi sær síðani frá tí samfélagsliga friðinum til tann persónliga friðin.

Óli menniskju leita eftir friði í sínum egna livi, og stríðast fyri at fáa henda frið. Tey seta sær mál og halda, at tá tey hava nátt tað og tað, so fellur friður á tey.

Men tey flestu náa ikki tey mál, tey seta sær. Og hjá teimum sum náa heilt upp á tindin, gerst tað næstan altíð eitt vónbrot: Tey finna útav, at heldur ikki har uppi er nakar friður at finna.

John í Skemmuni heit, at tráanin eftir friði hjá hesum menniskjum byggir á eina stóra misskiljing, og visti til eitt sálmafers eftir A. Eltzholtz, sum Victor Danielsen heurt týtt:

*Eina longsil djúpt í hvørjum brósti liggur,
Hvør sál í tráan eftir friði hyggur,
Men, á, hvør mong hin longsil lítill skilja!
Tey hanna í livsins lystum stilla vilja.*

Hetta var tað, sum Prædikarin ásaðnaði, og sum hann greiðir frá í bók síni. Hann var komin heilt upp á tindin og átti og visti

alt tað, ið hann hevði hildið var vert at vita og eiga. Men hann fann útav, at hansara tráan hevði verið «eftirsøkn eftir vindi», og hann gjørdist vónleysur og leiddur av livinum.

Hetta hendir fyri nógv menniskju, segði John í Skemmuni. Tey finna útav, at alt tað, tey sá har frammi og droymdu um, tað var bara ein hvørvisjón.

Talarin nevndi eisini Cliff Richard, sum - eins og prædikarin - hevur greitt frá, at hann gjørdist vónleysur, tá hann var komin heilt uppá tindin og hevði nátt tí, hann hevði droymt um at náa. Eisini hann ásaðnaði tá, at bara ein varandi friður finst, og tað er Kristus.

Guds friður

Og tað er hetta, øll menniskju mugu ásaðna, skulu tey finna frið.

Guds friður er einasti veruligi friðurin. Hann er ikki knyttur at nøkrum av tí, ið heimurin kann bjóða. Hann er ikki grundaður á stríð og strev menniskjans, men á verk Guds. Menniskju verða her ikki rættvisgjørð av egnum gerðum, men av trúgv.

At seta sitt álit til heimins frið, er at seta sitt álit á eina hvørvisjón – og tað fer bara til undirgang.

Vit kunnu fara frá myrkri til ljós

– Lívið hjá mongum er merkt av ræðslu og ótta – men náðin frá Gudi stendur øllum í boði, segði Róland í Skorini

Róland í Skorini kom upp á talarastólin við tveimum lummalyktum. Ónnur lýsti, hin var myrk.

– Hvørgin av hesum lyktum kann lýsa av sær sjálvari, segði hann.

– Munurin millum tær er, at onnur hevur onki battari – onga orkukeldu. Hon kann ikki lýsa. Hin hevur eina orkukeldu – og hon má lýsa.

– Tær líkast, tær eru eins at siggja til – men tað er stórir munur millum tær.

Róland nýtti hetta sum eina mynd uppá munin millum eitt mannaliv við Gudi, og eitt mannaliv uttan Gud. So tómt og meiningsleyst sum tann myrka lyktin, er eitt liv uttan Gud. Og so lýsandi sum hin lyktin, er eitt mannaliv við Gudi.

Mefiboset

Sum dømi um ein mann uttan trúgv, talaði Róland síðani um Mefiboset, sum eftir at Dávid var vörðin kongur í Ísrael, flýddi burtur at krógvá seg.

Mefiboset var sonur Jónatan og abbasonur Saul kong, og var tiskil arvingi til valdið. Hann væntaði tí, at Dávid fór at liggja honum eftir livinum.

Men tað var alt grundað á vantandi vitan. Dávid og Jónatan voru vinmenn, og Dávid vildi ongum av ar v-

ingum Sauls nakað ilt.

Men Mefiboset visti tað ikki. Og tí var hansara liv en stóðug flýggjan í langa tíð. Harafrat hevði hann verið lammaður í báðum fótum heilt frá barnárunum. Hann var einsamallur, brekaður og livdi við einum ræðuligum ótta – hóast hann í veruleikanum einki hevði at óttast.

Náðin til menniskju

Í Seinnu Sámuelsbók verður greitt frá, at Dávid sendir boð eftir Mefiboset. «Man nú nakar vera eftir av húsíð Sauls, so eg fái vist honum miskunn fyri Jónatan skuld?» spyr hann, og tá hann frætir um Mefiboset, sendir hann boð eftir honum.

Soleiðis kom Mefiboset at standa andlit til andlit við Dávid – og tá mátti hann taka avgerðina, um hann vildi taka imóti teirri miskunn, honum varð boðin.

Hann kastaði seg niður, og segði: «Hvat er tænari tinn, at tú vendir tær til ein deyðan hund sum meg?»

Dávid tók Mefiboset til sín sum ein son, og hann slapp harvið undan teirri ræðslu, sum hevði oyðilagt hansara liv.

Í Guds ríki

Róland í Skorini helt, at hjartalag Dávids avspeglar

hjaratalag Guds, og at vit menniskju sleppa undan ótta og ræðslu, bara vit vita um og trúgva, at vit kunnu fáa ta náði, Gud býður okkum.

Sum Dávid tók imóti Mefiboset, verða vit móttikin av Gudi, bara vit vilja taka imóti teirri náði, okkum stendur í boði.

Hóast okkara brek og vekkjar, verða vit so ferd inn í Gud ríki.

Søgan um Mefiboset var søgan um ta myrku lyktina, sum fekk eina orkukeldu so hon kundi lýsa.

Og talan hjá Róland í Skorini var ein áminning um, at øllum stendur í boði at fáa hesa orkukeldu.